

Поставиха го прѣдъ селото на главната улица, която водѣше натамъ. Околността бѣше чудно хубава, широка и погледътъ се хлѣзгаше далечъ задъ долината, прѣзъ която извиваше рѣка, а натамъ — гористи височини, надъ които се носѣха облаци и орли . . . Борътъ имаше прѣдъ себе си цѣла редица отъ други телеграфни стълбове другари, които сѣкашъ бѣха поставени на парадъ прѣдъ цѣлата красива околностъ. Задъ тѣхъ се издигаше красивата нова градина на лѣсничейството. Едва ли може се намѣри по-красиво мѣсто за стройния телеграфенъ стълбъ. Пѣкъ и визити му правѣха често.

Ето, единъ день дойде дори докторъ гарванъ. Дойде той, кацна на върха и каза:

— Добъръ день! Видѣхме се пакъ. Но знаешъ ли— мѣстността е чудесна. Не се разкайвай, не скърби, че не стана цигулка.

Той говорѣше на мѣсто, умно.

— О, азъ бихъ билъ доволенъ и отъ това, че съмъ телеграфенъ стълбъ, стига само да можахъ да пѣя . . . — въздъхна довчерашниятъ боръ.

— А може и да се научишъ пакъ. — утѣшаваше го гарванътъ.

Но борътъ бѣ изгубилъ вече всѣкаква надежда.

Ала еднажъ, това бѣше въ една чудно-хубава слънчева вечеръ, той почувствува нѣкакво чудно усѣщание. То го накара да потръпне отъ бѣлитѣ чашки на неговия връхъ дори до дъното, което бѣ зарито въ земята. Стълбътъ самъ не знаеше какво бѣше това. Той едва можеше да повѣрва . . . стори му се само, че изпѣ нѣкакъвъ дълбокъ, хубавъ звукъ . . .